

Грађани!
Јесте ли извршили дужност
и дали свој обол за Нацио-
нални покрет?

Не тим путем! Јабуку води крај
и мого прилике народне крај
и нова старина у својој прилици.
Марко се ваде не тражи, рачуна да
и неможе давајући, кат' давао би
и неможе давати, и дајући, при
својим наплати, једност и рева
лификацију, да би, по политично
најбољу, сарађивао у освајање
и новог народа, он се обавио мар
дером! По тим наплати, и мар
дером, и политички, и једност и
рева, и рева, и рева, и рева, и

ATTACHMENT

Социјализам и национализам О чему је Черчил ћутао у свом последњем говору

Под социјализмом разумијева се на јединичном власништву изграђени друштвени поредак, који би, бар теоријски, онемогућио искоришћавање и угњетавање слабијих јачим, које се особа то догађа на господарском пољу. У том друштвеном поретку, као што напосредом, теориски било би да свакога света: текао би мед и млеко, земљина кула била би опет прави Еденски Брт.

Историја социјализма, социјалних проблема и глума брло је стара. И он има свој стари, средњи и нови вијек. Али, све до нових времена социјалистички поредак представља само неки „магловити сан појединца“, чиме се главни захтеви односе на процес потрошње, односно на правилну раздобија добара. Тек у 19 вијеку поставише га Маркс и Енгелс на таквој науке основе, чиме би уједино промишљени и проширен његов програм, како у политичком тако и у економском смислу. Овдје нас посебно занима његова политичка оријентација ка интернационализму.

Све до француске револуције интернационализам није био саставним дијелом програма социјалних демократија као претставника социјализма. Разлог је томе у том што су до француске

решена био осујећени: један велики број закупаваца, који нису власници, већ кирејаци према својим закупцима као власницима закупљених добара, имао би право да у више случајева откажује, а један велики број кирејаца, који су устарили подкирајнице, био би лишен заштите. — Међутим, пошто је наведени распис Гувернерства донесен у првом реду у интерес кирејаца, они имају право отказа својим закупцима, али само, сви су изгледли, под условом да тиме не наносе штету закупцима.

У погледу власништва, у вези са наведеним расписом појављују се три врсте кирејаца: оне које су се уговориле прије капитализације, чија је висица према курсу обрнутог гласања, оне које су се уговориле после капитализације све до доношења поменутог објашњења, а оне које се од тога објашњења на унапријед могу уговорити.

Што се тиче прве и друге врсте кирејаца, нема сумње да ће оне узбудити остати на истој садашњој висини, уколико не би биле смањене вољом странака (јер смањење кирејаца није забрањено, што значи: дозвољено је). Али, за киреје које се отсад буду уговарале, држимо да ће њихова висина бити одређивана према висини досадашњих кирејаца тога закупног објекта, а ако тај објекат није досад давао у закуп, према висини кирејаца другог објекта исте врсте, каквеће и величине. Код је ријеч о овој врсти кирејаца, напомињемо да је овдје потребна интервенција власти, нарочито у погледу циљева за преношење, да би се нашао један модус у складу са економским могућностима становништва.

Објашњење Финансиске дирекције Гувернерства јесте један знатан прилог ријешавању стамбеног питања. Оно показује тенденцију одржавања кирејаца на истој разини али њиховог смањења по споразуму странака, а искључује повећање кирејаца и откаивање од стране закупцаваца ако су закупници уреди у плаћану кирејаца.

Али потпуно ријешене стамбеног питања, наравно, не састоји се само у доношењу прикладних законских прописа, већ и у стварању материјалних могућности за његово задовољење на широјој основи. Нема сумње да ће зарони третирајући прилике сеогостановништва које је остало без кућа, ако се за ово неколико мјесeci циљеве свако не учини све што се може да се калко-толико поправе постојеће и порушене стамбене куће, које су пострадали кривичног социјалистички партизани. Вјерујемо у добру вољу надрежних и надзирача да ће и они за приватну индустрију укинути све дозавис од њих.

револуције поједине покрајине биле одијељене дебелим зидом феудализма, а касније државке мобним зидом апсолутизма. Тек француска револуција са својим гаслом: Слобода, братство и једнакост, доводи вланово човјечанство у ближи и пристији додир. Падом господарског система меркантилизма и политичког апсолутизма долази на власт економски либерализам са слободном конкуренцијом и политички конституционализам који се на француској шире брзим темпом по читавој Европи. Уз то се прометна срества усавршавају. Далеина је побјеђивање.

Континенти нијесу више тако далеки један од другог. Долази се до свјетског господарства заснованог на појединим националним господарствима. На политичку позорницу ступа интернационализам, који се дијели у два крака: Међународни капитализам и међународни протектијат. Међународни капитализам, који се већим дијелом, а без државне контроле налази у рукама Јевреја, успијева, захваљујући владајућем економском систему, да освоји јаче и јаче позиције док није постао одлучујућим фактором у међународном дијелом, а преко њега Јевреји постају директни међународне политике. Начела либерализма, према којима треба да је пут отворен свакоме ко је способан, изврла су се у карикатуру. Дошло је до владе друштвено најгорих. Морални ауторитет добра престаје је егзистирати. Главни је што више зарадити, а како то се не смије питати. На просјеђивање радништва не полаже се никаква пажња. Није никакво чудо да је радник постао пљивен препредених демагога. Јако развијеном и добро смисљеном пропагандом социјализам су успјели, да свјетско радништво придобију за себе и да га потпуно однајорје. Осјећај националног самопоштовања, који је био јачи од јавног интереса, је изгубио своју снагу. Почео је да се јави и јави коријепа. Радници нису више поштовани, глашави Маркс и Енгелс као највећи међународни капитализам, протектијат (Радници подрежња и ристорити) и говорници раднички немори сакојеног ина појава. Држава, та највећа тековина човјека, нема више ауторитета. Национална историја је обичан фалсификат. Вјера је најјачи опиијум за радне народне масе. Морал је замињен са обичним разбојништвом.

Такав развој догађаја, чија је логична последица болшејизам, а национална и социјална катастрофа даљом консеквенцом, увекло је забринула праве патриотне народне, међу којима се истичу особито два свијетла имена: Италијан Машини и Нјемац Фитхе. Сви своју енергију, сав свој гениј уперили су у национална која да их изведу из моралне калуђе у коју су их били загладили професионални политичари, који су стојали у служби међународног јеврејства. Својим дубоко научним разлагањима и убедљивом критиком социјалистичких начела убривајући национализам нове животне сокове, који га пољубљују и оспособљавају да издржи тежку борбу. Дочинио њиховом генију, њихов национализам није био сталешки. Они захтијевају нове национални одгој за све, а посебну пажњу поклањају радном народу и интелигенцији који су били запади у кавне народних непријатеља. Захваљујући том њиховом настојању омогућује се радницима да се користе свим културним — народним тековинама. Радничка држава излази у школу, позоришта и на друге културне приредбе. Посебније таквог развоја нијесу изостале. Радник постаје свјестан да и он има доносиоци, да је и он припадник једне државне заштите, коју њађијим генерацијама остављају њихови претци. За њега пролази „раднићка државина“ и „раднићка државина“ се не претварају више у „националну заштиту“ „Комунистички манифест“ није му више „манифест“ а „национална државина“ није му више „национална државина“.

И опет су у Лондону узхватили гласну прилику за једну нову прославу. Черчил је са свом скромношћу која га одликује сам прославио двогодишњу својега доласка на власт.

Он је, наравно, добро пазно да том приликом не спомене издаје које је иза кулуса у споразуму са лабуристима и либералима починио на штету кукавог Чемберлена, потпуно развијене услед пораза у Норвешкој, за који је највећу одговорност сносио баш Вистон Черчил, и као приликом адмиралитета, који је на најгори могући начин примјенио британску флоту, и зато што је баш он лично пратио највећи притисак у смислу припремања Норвешке авантуре.

Али било је и других елемената, ванредно важних и занимљивих, које Черчил из неког разлога никако није хтио да спомене и дознава у сјећања. Тај његов поступак био је мудар, јер у таквим приликама дукави Черчил добро зна што чини. Међутим, како рекосмо, ти елементи би били занимљиви да се евоцирају, а ми нећемо разлога да их као Черчил прегнућемо, па ћемо их само овдје споменути.

То што је прећутао непрестане поразе, који су за последње двије године слиједили један за другим, још ништа не значи: они са сваким извјештајем са било којега фронта на свијету свакојемо пратиош догађаја не изоставио сваког дана долазе пред очи и обављају се тако немишљиво да већ и сама помисао на британску војну акцију изазива претврату пораза као немогућу асоцијацију мисли.

Било је међутим знатно важних тема, о којима је Черчил, које су занимале и његовог слушаоца, да на 19 маја 1940 год. евоцирају, али је Черчил преко радија говорио само о једној новини: изјавио је:

„Влада је одлучно морају напредовати док не одбране сва цементна, глина и природна препрека. Оне морају да воде рачуна да се надворешне државе осећају натраг само-малом и немоћном и беспрекидне објашњења.“

Може се рећи да је Черчил у овом случају изразио своју мисао, и његове покушаје у Киренаји и Грчкој. То су били више или мање успјешни поткови, али су увијек претстављали само мале попушаје преузимања оне иницијативе о којој је велики британски стратег у оно вријеме говорио:

Наука Машини и Фитхе није остала без утицаја нити на саме социјалистичке кругове, што се очигује на многим међународним социјалистичким конгресима и каснијем раду многих класика социјализма. Тако неки социјалистички конгреси захтијевају уз првог дотадашњег научења, образовања јаким националних војски, који се имале бранити независност и слободу појединих народа. Париски конгрес од 1900 године најзанимљива је пратилац многих социјалиста, да руски царизам угњетава пољски и руски народ. Жај! Жорес у свом дијелу „Из теорије и праксе“ каже да је сваком Французу најсвијетлија дужност одбрана слободне Француске Републике. Август Бебел каже, да ради би неко напао Немачку да би он био при међу првима који би узео пушку у њену одбрану, а 1891 год. налива најсвијетлију дужносту Немачке, уништење словенских народа. Карло Маркс и ако назван ошним научном социјалистом, није могао кал ни Бебел, тврдило је политичкичне вјерне према Словенима.

Тако је национализам успио да у овој тежкој борби изађе побједниче и постане бранилац културе и цивилизације човјечанства, пред нападима многобројних ненаучних теорија и доктрина. Нагла грба социјалистичког народа августа је како би се тога издржио и издржио и националима и социјалистима.

На дан 4 јуна исте године изјавио је следеће: „Чим бисмо изгубили независност и тежке губитке које смо претрпјели, нећемо се више организовати на војне дефанзивне рат. Ми морамо да извршимо — додизајон — нашу обавезу према савезницима.“

Треба имати на уму да ти савезници нијесу били ни Рас Тафари, ни Борбе Грчки, ни Емир Абдулах, ази баш Французи. А непрестана и непрекидна офанзива морала је бити остварена путем образовања другог фронта на западу Европе! О томе је Черчил наравно ћутао, јер су га савишали Мајски и Стаљин, сиреми да искористе прилику која им се пружа.

Постоји још једна појединост, која је Черчил прескочио. Завршавајући свој говор од 4 јуна, који смо већ споменули, изјавио је да би чак и у случају кад би у Енглеску продорили непријатељи, и када би она гласовала ипак Британско царство, наоружано и заштитено британском флотом, ставило борбу све док не савлада снаге новог свијета да би спасао ослободило стари свијет.“

Пређемо преко смишљених разлога, ра о наоружаном царству, које се нас кида у парам-парчад баш као и Британска флота, која је изаила из обрани, и ограничено се на то, да се биљешко једну значајну на можда поучну промјену. Данас, када је новисвијет, према његовим предвиђањима, ступио у борбу, требало би ослободити старог свијета бећи бити савезници. Черчил, оцјенивши прве економске американке интервенције у Малаји, Бирми, на Новој Гвинеји и т. д. нашао се побуден да запали свијет другог свјетског.

Енглеска више не полаже своје наде у Сједињене Државе, него и Британија и сами Американци искључују још једни спас од ... Совјетске Русије.

Та промјена је заиста врло значајна и поучна. Стари англо-америчански свијет више нема право у самога себе. Стар, трзун, изматаног, пружа он обавезу и абзун на све стране своје државне руке, да се прихвати на чему што би му могло да потпуну. И укључује се у том очиничком трампу, за гране једног скоро претјераног дрвета које пуца на све стране под дарица дрвосјеца Новог Свијета, мало, и дрво ће пасти и свијет ће се тог притијечити и изгубити све то што се са њега држали. Черчил то зна, и бар осјећа, јер толико глуп и неосањив ипак ваљда није. Али је и он тада ћутао. Заиста — штеља!

ОГЛАС

Продају се потпуно нови и најновији торњи змиски капут и жакеће пар одијела израђени од најбољег материјала. Питати ул. Бука Мићуновић, бр. 5 кула М. Цаковића.

ОГЛАС

Напоно сам јавио легитимацију, дату од стране општине Петњице, бројем 1131, те је са овим изјавом неважећом. Мили Милић, аутентичан.

Пажња

Трговцима у Црној Гори:

Словени, међу партијама:

КОСА и италијан, БРУСЕН

набављају квалитетна и издржљива

и квалитетна.

Може се доћи до квалитета, који се

не могу доћи до квалитета, који се

не могу доћи до квалитета, који се

не могу доћи до квалитета, који се

не могу доћи до квалитета, који се

не могу доћи до квалитета, који се

не могу доћи до квалитета, који се

не могу доћи до квалитета, који се

ПЈЕШИВАЧКИ БАТАЉОН У БОРБИ...

Комунистички терор је на врхунцу, комунистичка вјерства редовно поља. А народ стоне. Грди се надицају. Чаша се пуни горчине. И једног дана прекрине. Устаде једна нахија. Друга, трећа...

Тој измешу 4 и 5 марта судбоносна је за Пјешивце. Те ноћи није зајавио, ниси се организовао. Устаде се јавно против партизана.

Од њих су на окупу. Олакша је емоциона. Командант батаљона старијег ратника и јунак Ристо Бошковић, који борба док истријеби сва партизанских хорди.

Батаљон одмах приступи Јавковиче. Понуђава одред Бага Станић.

Прва пушка пали се 6 марта. Први партизани падају пред налетима пјешивачких осветника.

Јаједнички покрет Пјешивачки и Јавковички батаљона почиње 6 марта. Треба заузети Острог и састати се са трупама четничког војводе Радојке Никчевића. Али несрећни поход на Бршино и изаја јединица омета читави план. Стари витез, војвода Радојка пада смртно погођен. Његове трупе повлаче се без реда. Остављају оружје и ранене. Остављају и своја коња.

Пјешивачки и Јавковички батаљон воде борбу. Комунисти, охрабрени успјехом на Бршину, неуморно наваљују. Послије десетчасовне борбе националне снаге се повлаче. Носе са собом једног мртвог и неколико ранених.

Борбе се одмах настављају. Ређа се напад ве нападом. Уоставаља се фронт који се мора држати...

Батаљон Ристо Бошковића не мирије. Дио батаљона од 300 бораца, једној са својим командантом, креће у правцу Чева. Комунисти пружају жестоки отпор. Али Ристо ипак напредује. Отима стону по стону, камен по камен, чуку по чуку... Најзад, заузима Горњу Ласту. Она постаје крваво поприште. Партизани поново врше концентрације. Поново наваљују. Борба траје читавог дана. Наставља се и у ноћи. У борби противе и други дан. Падају мртви и с једне и с друге стране. Седам мртвих и 12 ранених националиста. Партизанске жртве су многог теже. Али они и даље наваљују. Пјешивачки батаљон мора да се повуче. Да спасава људство...

Нови покрет почиње 27. априла. Шил да се успократи веза са Загарачким батаљоном Милована Ђуровића на лизеком и са деице чете Кишњихог одела, које су се кретале уз Будом на десном крилу.

Тота дана трупе Крста Поповића биле су у вастују. Требају је одмахнути од жестоке борбе и напорног марша. Због тога партизани врше прикупљене снаге. И свом сиљном наваљују на Пјешивце. Послије крвавог окршаја, у коме је пало 7 мртвих и 15 ранених националиста, Ристо Бошковић се мора повући.

Други мај је важан у историји националистичких борби овог краја. Према команданта Пјешивачког, Загарачког и Чевско-Бјеличког батаљона састају се на положају близу Маријини. Утврђен је јаједнички напад на мају у 5 сати уутру.

Пјешивачки батаљон је напредовао стадио, али пољско. У његовом саставу били су и деице чете Петрушињког батаљона. Одредључо-фрутало и Дољско чете даде су све од себе. Отимио се морао по корак. Заузимају су мјеста једно за другим. 4. маја кренуло се од Гарча, а 5. маја батаљон је набио на Грнанах. Његова дана у 12 сати отворен је предвратио задатак. Али борбе нијесу престале. Послије неколико сати одмора кренуло се напријед. У наредним операцијама ослобођена су Клачина, Рибане, Ђубречак, Кушиде, Штедице и Кочане.

Све су плаћене и оне борбе. Јава да десетина хабрих националистичких бораца. Било је и неколико десетина пољско. Али партизани у неколико

Одмах послје ослобођења ових села формиран је Кочански батаљон. Другога дана по формирану прикпо је оружје и јаједно са старим командантом Мићуновићем, ступио у борбу.

Командант пјешивачког батаљона Ристо Бошковић о борбама нам је рекао:

Извођење операција на територији Катунске нахије било је веома тешко. Терени негодан, а снаге партизана велике. Колико су били јаки набоље се види по њиховом отпору, па јако су против себе имали јаке снаге Крста Поповића, њатим мој батаљон, дијеје прикомандоване чете Петрушињког батаљона, батаљоне: Загарачки Милована Ђуровића, комански Сава Радзуловића, један дио Спужког батаљона поручника Јованковића, Чевско-Бјелички Душана Вуковића и Чушко-Некљички Андрије Драгутиновића.

Нарочито треба подвући, наставио је г. Бошковић, храбро и војнички исправно држање Душана Вуковића. Он је имао бајаче и два топа. Неуморно и са великом прецизношћу чистио је терен испред свих батаљона. Исто тако васиљују посебно пријане и Комански и Спужки батаљон који су одијели велику побједу на Загарачу, а одмах затим, под командом Крста Поповића, оправдали повјерење у непрекидној борби са партизанима.

Маш.

СНИМА ДУЖНИЦИМА ХИПОТЕКАРНЕ БАНКЕ

Гувернер Црне Горе својом наредбом од 30 априла 1942-ХХ Бр. 275 наредио је да почев од 1. јуна 1942 године отпочну да теку законски и уговорни рокови, као и заставе, који су били suspendовани чланом 3 Наредбе Дучеа од 24 априла 1941-ХХ — чл. 13. Наредбе Гувернера Црне Горе од 12. јуна 1942. године, наредбом којом је Гувернер Црне Горе наредио је да државној хипотекарној банци, Гласној филмалу на Петшину, да одмах отплати са наплатом својих потраживања, да одмах отплати све наплате дужника да одмах отплати са урнебуем својих дугова према Банци.

Противу свих наших дужника који не поступе по овом повуку биће предузете строге мјере и Банка ће приступити наплати својих потраживања егзекутивним путем.

Сматрамо за своју дужност да упозоримо све своје дужнике, да је у њиховом сопственом интересу да одмах отплате са урнебуем својих дугова и на тај начин да избегну плаћање непотребних судских и извршних трошкова, као и затезних камата. У случају да неко од банчних дужника буде у немогућности да уреди свој дуг, дужан је да упути Банци молбу у којој ће навести све разлоге који га спречавају да то учини. Банка ће такве молбе и изнетице разлоге детаљно испитати и у случају оправданих разлога учиниће оваквим дужницима све могуће олакшице.

Уплате за урнебуе дугова или потпуну исплату истих вршиће се директно на каси овога Филмала сваког радног дана од 8-30 до 12 часова, поштомским уплатницама или преко Филмале Банке и Наполи. гдје ове постоје.

(О Држ. хипотекарне банке, Гласној филмалу на Петшину, 20. маја 1942 год)

О Г Л А С

Многу дужникамама изадује од стране општине класике (срп) 1114 изгубио сам. те је сваки путем оглашава за неваљчу.

Душо Кишњички

Бр. 1114 контр. Дирекције пошта Петшине

Свак треба да учествује у давању новчане помоћи за Национални покрет.

ЧИТАЈТЕ И ШИРИТЕ

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ОД СРП. НАЦИОНАЛНИХ ЛИСТ

НАШЕ СТАРЕ ИСТОРИЈЕ

ДРУШТВЕНИ РАЗВИТАК ЦРНОГОРАЦА

И. Дукљански Словени — Већани — Црногорци

1) Јужни Славени, као и они на сјеверо-западу, припадају индо-европској раси, којој припадају и Балти, Грци, Германи, Италији, Илيري, Инди, Ирани, Келти и Трачани. По Шишину, њих са овим народима веже у дивној прошлости заједничко придржење од једнога прајезика и пранарода, такзованих Индоевропљана, чија је прадомовина била у сјеверном дијелу средње Европе.

Најстарије у историји познато сједиште Словена било је између ријека Висле, Дњепра, Десне, Западне Двине и планине Карпат. Њихови сједиштва на сјеверу били су Балти, Литави, Летони и Фини, на западу Германи, на југу Трачани, а на истоку Ирани и Скити. Још у тој старој постојбини, Словени су се дијелили на више племена, која су већ била издиференцирана као одијелите скупине народних индивидуалитета, чему су допринијеле историјске околности: мноштво становништва, географска изолација измешу појединих скупина — племена, локални дијалекти језика, и додир и асимилације са другим народима. Тако се на западу спомињу: Чеси, Словаци, Пољани (Пољаци), Јужњаци Срби и Пољаски Словени; на истоку: Руси и Украјинци, а на југу: Словенци, Хрвати, Срби и Бугари (који постадоше асимилацијом Дачких Словена и дунских Кутригура) који се јављају под тим именом послје Сеобе Нарада.

У доба Сеобе Сеобе Нарада, Јужни Словени, који су до турских крстова на истоку, бивају се од својих сродника на сјеверу, а на југу у друштвеним и политичким Бастарним и Келтима, који су у друштву са њима и Аварима прелазе преко Дунаја, који је на југ и југо-запад ови миша, час сави, час у друштву ових народа, кад слободни, а кад-кад и као савезници или покорени, али умијеће једни да нађу погодно гле за својега населења.

Њихово населење на Балканско Полупострву, на југо-запад, почиње у VI вијеку, а завршава се тек у првој половини VII вијека (610—630 г.). Ово населење није успјешно након неке најовојеване битке у ратном завојењању и окупацији туђе територије, већ постепеним поимањем једне пре-насељење и намножене народне скупине, која је, под притиском турских народа са истока и индо-европских са сјевера, тим поимањем на југ и југо-запад посмједала већ скоро опустела терен старијих народа: Гелмита, Гота, Иллара, Келта, Хуна, Трачана и Авара, који су у опадању диктатора и пропадану њиховог друштва и државног живота били већ на заходу своје историје. Једина дава озбиљна против-настава, Аваре, у чијој су држави били подвлашћени као народна већина, спочимли су у национално-ослободилачком устанку, а Бивантију придобили су за савезника и признали њено врховно покровитељство, које је успјед њене издржљивости у дуготрајним ратовама било више формално и без опасности. Под тим околностима, Јужни Словени су, такође од првог дана свога населења на Балканско Полупострву, били слободни, а поготову то важи да она словенска племена, која населише сјеверо-запади до југо-полупострва, Западне Илрије, Дачијана, Тракије, Тракије, јер су били далеко од онда које Франаци на сјеверу и Византије на југу.

Јужни Словени су нас у својој прадомовини, тако и у новој населењима, да дугу задржали свој стари друштвени поредак племенске аутократије, организовање родољубних братства и племена, које су живјеле номадским животом под вођством својих ратничких племенских старјешина. Гдје тога нијесу ни познавали државне организације и војничке силе. Тек

организовањем Бугарске државе на истоку, а јачањем Византије на југу и Франачке државе на сјеверу, бивају и Јужни Словени присиљени на завојење државне и војне организације по примјеру на своје сусјеле, ради одбране своје територије.

Тим узроком, поред већ пословљене њих Бугара, једновремено ће се јавити два кристализациона народна центри на југу: Рашана — Срба, у Рашкој и Босни; и на сјеверу: Хрвати, у Панонији и сјеверној Далмацији; и то тек почетком IX вијека, док су скоро два вјека провели у својој старој племенској аутократији. Под тим околностима, од три скупине Јужних Словена, јачину и прве националне народне индивидуалности и државности, на Балканском Полупострву, па тиме и у односу разиковања, како од других народа, тако и од осталих још неформираних јужнословенских скупина добијају и своја особена народна имену.

Међутим, помеђу ових народних кристализационих центара и изван њихових граница привлачности, остају ивијесна словенска племена, која, неистих историјских узрока: географске изолације терена, локалних дијалеката и додир и асимилације са другим народима: не теже ни једном од ованих центара; као што су, сјеверно од Хрвата, Коршаци, који се по опште-словенском имену наваљују Словенци, и на југу, између Срба и Хрвата, Словени Диколитије (Дукље), Захумљани, Трешњани и Неретве, који се, по топографским именима посједнутих области, називају: Дукљанима, Захумљанима, Трешњанима и Нерешљанима, а у то и општим именом Словенима.

Под тим историјским околностима још од првих дана населења на Балканско Полупострву, почиње и особена историја Дукљанских Словена, који населише некадашњу провинцију Превалски или Диколитију — Дукљу, у којој ће временом своје народно име, у овој доби своје народно име, у којој ће временом асимилити поред старосједишња Илрија и Словене — Захумљане, Трешњане и Нерешљане и проширити своју етничку територију и на те области, као што ће је доијети, успјед навале Турака, сужити на Зету и подолвенску Црну Гору, па тиме и мијенати своје народно име у Зећане и Црногорце.

Историограф:

(Наставиће се)

Пажња оглашавачима

Скреће се пажња оглашавачима да у будуће за оглашавање у листу треба уплатити: послати новац за дотични оглас, прима тарифу.

1) за цео стубац лира: 300—

2) за пола ступца лира: 150—

3) за четврт ступца лира: 100—

4) за мање од четврт ступца лира: 50—

Новац слати на адресу Уредништва Гласа Црногнца — Цењине, Његовима Бр. 17. Хотел „Империјал“, са ознаком за који оглас.

Уредништво

РАДНО-ЧЕТИЈЕ

ГЛАС ДАЈИНА 28. и 29. РАДНО 1941. ИСТОЧНИКА Црногорски раднички огласници ставиће се на располагање свима. Уредништво Гласа Црногнца, Цењине, Његовима Бр. 17. Хотел „Империјал“, са ознаком за који оглас.

1) за цео стубац лира: 300—

2) за пола ступца лира: 150—

3) за четврт ступца лира: 100—

4) за мање од четврт ступца лира: 50—

Новац слати на адресу Уредништва Гласа Црногнца — Цењине, Његовима Бр. 17. Хотел „Империјал“, са ознаком за који оглас.

1) за цео стубац лира: 300—

2) за пола ступца лира: 150—

3) за четврт ступца лира: 100—

4) за мање од четврт ступца лира: 50—

Новац слати на адресу Уредништва Гласа Црногнца — Цењине, Његовима Бр. 17. Хотел „Империјал“, са ознаком за који оглас.

